

Mở đầu

Chỉ cần tôi nhắm mắt thôi là những kí ức ủa về, đưa tôi trở lại thuở ban đầu.

Lá đôi chiếc cuốn theo bước chân anh vào hiệu sách. Anh mặc áo khoác *jean* bên ngoài áo len trắng, tay áo xắn lên. Đã là lần thứ ba anh xuất hiện trong vòng hai tuần nay, khi tôi bắt đầu làm việc ở đây. Anh tên là Sam Haru Obayashi, học cùng lớp văn học với tôi. Mỗi khi đến ca mình, tôi thường nhìn qua cửa sổ ngóng xem anh có đến không. Tôi không biết vì sao chúng tôi vẫn chưa trò chuyện. Anh loanh quanh xem sách trong khi tôi gọi điện cho khách hàng và xếp thêm các đầu sách lên kệ. Tôi không biết anh có muốn tìm sách không. Hay chỉ là anh thích ở hiệu sách. Hay thật ra anh đến để gặp tôi.

Khi với sách từ kệ xuống, tôi tự hỏi:

Liệu anh có biết tên mình không nhỉ?

Bỗng dưng tôi bắt gặp đôi mắt nâu đang chăm chú nhìn mình từ phía bên kia kệ sách. Chúng tôi im lặng hồi lâu. Rồi anh mỉm cười, tôi cứ nghĩ anh sẽ nói gì đó, nhưng chính tôi đẩy cuốn sách vào giữa trước khi anh kịp cất lời. Tôi chộp lấy cái thùng bên cạnh và nhanh chóng đi vào gian phòng phía sau.

Tại sao mình không mỉm cười đáp lại chứ?

Sau khi tự trách bản thân vì đã phá hỏng khoảnh khắc đó, tôi lấy hết can đảm quay ra, định tự giới thiệu. Nhưng khi tôi trở lại, anh đã đi mất.

Rồi tôi thấy một thứ vốn không ở trên quầy. Một bông anh đào giấy. Tôi lật qua lật lại, cực kì ngưỡng mộ cách gấp giấy tỉ mỉ này.

Có phải Sam để lại không nhỉ?

Nếu tôi chạy nhanh ra, có khi sẽ bắt kịp anh. Nhưng ngay lúc tôi chạy ra cửa, đường phố bỗng biến mất, tôi thấy mình bước vào quán cà phê ồn ào ở góc đường 3, khoảng hai tuần sau đó.

Mấy bàn tròn đặt trên mặt sàn lát đá lam, mấy nhóm choai choai tụ tập, chụp ảnh và nhâm nhi món nước giải khát trong các ly sứ. Tôi mặc áo len xám hơi rộng, mái tóc nâu chải thẳng và kẹp gọn gàng.

Tôi nghe thấy giọng Sam trước cả khi nhìn thấy anh, anh đứng phía sau quầy và nhận đơn của khách. Mái tóc đen xõa xuống. Có lẽ chiếc tạp dề làm anh trông cao hơn. Tôi đi đến

bàn phía sau, đặt đồ xuống. Tôi hít một hơi thật sâu rồi mở sổ, lần này lấy hết can đảm tiếp cận anh, dù chỉ là gọi món. Nhưng khi tôi ngước lên, anh đã đứng bên cạnh, bưng cốc trà bốc hơi.

“Ồ, tớ chưa gọi đồ...” Tôi giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của anh.

“Ừ, tớ biết, lần trước cậu gọi món này.” Sam nói rồi đặt cốc trước mặt tôi. “Trà sữa oải hương, đúng không?”

Tôi nhìn cốc trà sữa, nhìn về phía quầy tính tiền bận rộn, rồi lại nhìn anh. “Tớ có nên trả tiền luôn không?”

Anh cười. “Không, ly này tiệm mời. Cậu không phải lo.”

“Ồ.”

Lại một khoảng lặng.

Nói gì đó đi, Julie!

“Tớ có thể làm món khác cho cậu.” Anh gợi ý.

“Không, không cần, ý tớ là... *cảm ơn cậu.*”

“Không có gì.” Sam cười. Anh nhét tay vào túi tạp dề. “Cậu tên là Julie nhỉ?” Anh chỉ vào thẻ tên. “Tớ là Sam.”

“Tớ biết, chúng ta học cùng lớp văn học.”

“À, đúng rồi. Cậu đã làm xong bài đọc chưa?”

“Chưa.”

Anh thở dài nhẹ nhõm.

“May quá, tớ cũng vậy.”

Anh đứng đó, im lặng. Mùi thơm cam, quýt và quế thoang thoảng tỏa ra từ người anh. Không ai trong chúng tôi biết phải nói gì. Tôi nhìn quanh. “Cậu đang nghĩ giữa ca à?”

Sam nhìn quấy và xoa cằm. “Hừm, hôm nay quản lí không đến, nên chắc có thể nói vậy.” Anh nở nụ cười mãn nguyện.

“Tớ chắc là cậu xứng đáng được nghỉ mà.”

“Hôm nay mới là ngày làm việc thứ năm của tớ, nhưng ai mà đếm chứ, nhỉ?”

Chúng tôi cùng cười. Tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Tớ ngồi đây nhé?”

“Cứ tự nhiên.” Tôi dọn đồ gọn vào, để anh ngồi bên cạnh.

“Cậu từ đâu chuyển đến thế?” Sam hỏi.

“Seattle.”

“Hình như ở đó mưa suốt.”

“Đúng vậy.”

Tôi mỉm cười khi lần đầu tiên chúng tôi ngồi cùng nhau, nói chuyện về trường học, những lớp đang theo học và những điều nhỏ nhặt về bản thân – anh thích phim tài liệu về âm nhạc, chơi ghi ta, có một em trai. Đôi lúc, ánh mắt anh lướt quanh phòng, như thể hơi lo lắng. Nhưng sau vài giờ, chúng tôi cười vang như đôi bạn lâu năm. Bên ngoài, mặt trời lặn dần, làn da anh vàng lấp lánh dưới ánh nắng xiên qua cửa sổ. Trông anh thật cuốn hút. Mãi tới khi nhóm bạn của Sam đến, gọi vang tên anh thì hai đứa mới ngước lên và nhận ra đã bao lâu trôi qua.

Một cô gái tóc dài vàng hoe quàng tay qua vai Sam, như ôm anh từ phía sau. Cô ấy liếc tôi.

“Ai đây nhỉ?”

“Đây là Julie. Cậu ấy mới chuyển đến.”

“Ồ, từ đâu?”

“Seattle.” Tôi trả lời.

Cô ấy lại nhìn tôi chăm chăm.

“Đây là Gwen, bạn tớ.” Sam nói rồi vỗ vào đôi tay đang ghì lấy mình. “Hôm nay chúng tớ định đi xem phim. Một tiếng nữa tớ xong việc. Cậu muốn đi cùng không?”

“Là phim tâm lí kinh dị.” Gwen chêm vào. “Chưa chắc cậu ấy thích thể loại này.”

Chúng tôi cuối cùng cũng nhìn nhau. Tôi không chắc có phải cô ấy cố tình tỏ ra thô lỗ không.

Điện thoại rung trên bàn khiến tôi phải liếc nhìn. Thấy mình như thể vừa mơ giữa ban ngày chợt tỉnh. “Thích chứ. Nhưng tiếc là tớ phải về.”

Khi tôi đứng lên, Gwen lập tức ngồi vào chỗ tôi, khiến tôi tự hỏi liệu họ có phải là một đôi không. Tôi vẫy tay chào, và trước khi về, đến quầy tính tiền. Khi thấy Sam không để ý, tôi lấy đóa hoa ly gấp bằng giấy trong túi ra, đặt lên quầy. Tôi dành một tuần để xem hướng dẫn gấp hoa anh đào giống bông tôi thấy ở hiệu sách. Nhưng đôi tay chưa từng gấp giấy của tôi khó lòng học theo các bước gấp hoa anh đào. Bông ly dễ hơn nhiều.

Tôi kéo khóa túi, rồi vội vã bước ra khỏi quán cà phê, rồi đột nhiên tôi thấy mình đứng trước hiên nhà, chăm chú nhìn ra sân. Sương sớm đọng trên cỏ. Xe của Sam tiến vào, cửa sổ hạ xuống. Tôi qua anh nhả tin cho tôi.

Này. Sam đây. Tôi lấy được bằng lái rồi!

Mai cậu muốn đi học cùng tớ không?

Tớ sẽ rẽ qua đón nếu cậu muốn.

Tôi leo lên ghế phụ và đóng cửa xe. Thoang thoang mùi hương dễ chịu của cam quýt và da thuộc. Có phải hương nước hoa của anh không nhỉ? Sam chuyển chiếc áo khoác *jean* ra ghế sau khi tôi thắt dây an toàn. Cáp USB kết nối loa với điện thoại đặt trong ngăn đựng cốc. Một bài hát đang phát ở chế độ nền, nhưng tôi không nhận ra.

“Cậu cứ đổi nhạc nếu muốn.” Sam gợi ý. “Đây, kết nối điện thoại ở đây này.”

Cơn hoảng loạn ập đến và tôi siết chặt điện thoại. Tôi không muốn anh biết tôi đang nghe gì. *Nếu cậu ấy không thích thì sao?* “Không sao, nhạc này cũng được.”

“Ồ, được thôi.”

Xe băng qua phố xá khá yên tĩnh. Đôi khi hai đứa nhìn nhau, tôi cố tìm chủ đề gợi chuyện. Tôi nhìn ra hàng ghế sau. Có chiếc *vest* treo trên tay cầm. “Xe cậu à?”

“Không, xe bố tớ.” Sam chỉnh âm lượng nhạc. “Thứ Năm, bố tớ nghỉ làm, nên đây là sáng duy nhất tớ được lấy xe đi. Nhưng tớ đang tiết kiệm để mua xe riêng. Vì thế tớ làm thêm ở tiệm cà phê.”

“Tớ cũng đang tiết kiệm tiền.”

“Để làm gì?”

Tôi nghĩ một chút.

“Đại học, chắc vậy. Có thể là một căn hộ, sau khi tớ chuyển đi, đại loại thế.”

“Cậu định đi đâu? Cậu mới chuyển tới đây mà.”

Tôi không nói gì.

Sam gật đầu. “Vậy ra đó là *bí mật*...”

Tôi cười. “Dịp khác tớ sẽ kể.”

“Được thôi.” Sam nói. Rồi anh nhìn tôi. “Thứ Năm tuần sau thì sao?”

Tôi cố nhịn cười khi chúng tôi rẽ vào bãi đỗ xe trong trường. Dù quãng đường không hề dài, thứ Năm dần trở thành ngày yêu thích của tôi trong tuần.

Những kí ức lại thay đổi. Ánh đèn nhấp nháy khắp sàn phòng tập, âm nhạc vang lên khi tôi bước qua cổng vòm kết đầy bóng bay xanh lam và bạc. Tiệc khiêu vũ ở trường mà tôi chẳng quen ai. Tôi mặc tấm váy lụa xanh thẫm chiết eo mới tinh mẹ chọn cho. Mái tóc dài vẫn cao, đến tôi còn khó lòng nhận ra mình trong gương. Tôi muốn ở nhà, nhưng bố mẹ bắt tôi đi cho quen bạn quen bè. Còn tôi không muốn bố mẹ thất vọng. Tôi mất cả giờ đứng tựa vào tường bê tông lạnh lẽo, nhìn cả sàn nhảy toàn người xa lạ đang thoải mái cười đùa, nhảy múa. Thi thoảng tôi lại xem điện thoại, giả vờ đợi ai đó, nhưng thật ra màn hình chờ trống trơn. Có lẽ tôi không nên đến đây.

Nhưng tôi không nỡ rời đi. Sam đã nói có thể tối nay anh sẽ đến. Tôi nhắn tin cho anh vài giờ trước, nhưng chưa nhận được phản hồi – chắc anh chưa đọc. Khi âm nhạc dần chậm lại và đám đông tản ra, tôi rời chỗ, băng qua sàn nhảy tìm anh. Một lúc sau, thấy anh, tim tôi hẫng một nhịp. Anh đang ở đó, vòng tay qua eo Gwen, khiêu vũ trên nền nhạc chậm. Tôi nôn nao.

Tại sao bố mẹ bắt mình đến đây chứ?

Đáng lẽ tôi nên ở nhà. Tôi quay đi kéo bọn họ nhìn thấy, chạy vội ra cửa.

Đêm đã buông, tiếng nhạc xa dần khiến tôi dễ thở hơn. Ba ngọn đèn đường thấp sáng bãi đậu xe, trông thật tĩnh lặng so với sàn nhảy. Đêm nay trời hơi nhiều sương. Tôi nên về nhà kéo trời đổ mưa. Tôi định nhắn tin nhờ mẹ đón, nhưng vẫn còn sớm, tôi không muốn mẹ hỏi han nhiều. Có lẽ tôi cứ đi bộ về rồi lén vào phòng, mặc kệ chân đau vì giày cao gót. Tôi khấp khểnh dọc bãi đậu xe thì cánh cửa phòng thể dục mở toang, giọng nói mà tôi lập tức nhận ra vang lên.

“Julie...”

Tôi quay lại thấy Sam, trông nghiêm túc hơn bình thường trong bộ Áo phục đen.

“Cậu đi đâu thế?” Anh hỏi.

“Về nhà.”

“Mưa mà?”